

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Dreslette Sogns Lokalhistoriske Arkiv 2021

Dreslette Sogns Lokalhistoriske Arkiv

Ordinær generalforsamling i Dreslette Forsamlingshus, Snave

Tirsdag 8. februar 2022 kl.19.30

1. Dagsorden ifølge vedtægterne og med vedtægtsændringer. Som er vedlagt.
2. Foredrag ved Preben Find fra Toldstrup Selskabet
3. Kaffeboard

Dreslette Sogns Lokalhistoriske Arkiv blev oprettet i 1979. På Arkivet finder du mange interessante og spændende oplysninger fra området.

Så husk - kassér aldrig gammelt materiale.

Det er måske mere interessant, end du tror !

Vi har åbent 1. mandag i måneden kl. 19-20

i vores lokaler Snavevej 27 på Dreslette skole

Erindringer om en svunden tid i Dreslette Sogn – fortalt af Gurli og Aksel

Egentlig kom dette i hus, fordi vi var nogle stykker, der på vores gåture kom til at snakke om, at Dreslette Andelsmejeri har været omdrejningspunkt for mange op gennem 1940erne og 1950erne og sluttelig i 1960erne. Gurli Jørgensen, Krogsbjerg kunne fortælle mange hyggelige episoder fra sin barndom, hvor også Mejeriet blev nævnt. Aksel Jørgensen, Krogsbjerg kunne fortælle sjove episoder om sin barndom i Ungersbjerge, og så blev de overtalte til, at Lene og Kirsten fra bestyrelsen måtte skrive nedenstående lille artikel. Parret er et af de få ægtepar, hvor begge er lokale – født i området – har fundet hinanden i området og stadig bor her. Begge er ud af store familier, som i mange år har boet i området.

Gurli blev født i Dreslette i et hus lige ved siden af Dreslette Kirke, som den ældste af en søskendeflok på 5. I øvrigt boede Gurlis farmor og farfar næsten ved siden af på Kirkevej. Her drev farfaren murermesterforretning. Det er kun Gurli, der er født i dette hus. Familien flyttede ret hurtigt fra huset ved siden af kirken til huset lige overfor kirken. Dette hus rummede endda på det tidspunkt 2 familier, og her kom så Gurlis lillebror – Bjerring til. Gurli husker, at hun sammen med Bjerring en søndag efter kirketid gemte sig i et hegn og rakte tunge af alle de personer, der kom fra gudstjeneste i kirken. Og de morede sig og grinede meget, da de kom hjem. Da Gurlis mor spurgte, hvad der var så sjovt – og de fortalte det – fik de hver en endefuld.

Huset i Dreslette blev for småt til familien, så forældrene Poula og Henry Nylandsted Andersen kikkede på byggegrund på Dreslette Mark ved Snave. Den blev købt, og Henry - der også var murermester, påbegyndte huset på Snavevej 7 medio 1950'erne.

Bjerring, Poula og Gurli foran hønsehuset i 1953, Snavevej 7

Det første han byggede på grunden, var et pænt stort hønsehus, her flyttede familien ind, mens han så efterfølgende begyndte at bygge selve huset. I den tid hvor familien boede i hønsehuset var der, ikke de store bademuligheder, uden et badeværelse. Men der var heldigvis mulighed for at få karbad på Mejeriet, hvor der var badekar under en mega stor vandtank med skoldhed vand og utrolig meget damp, idet der blev fyret godt op i et stort kul fyr. Der

var på daværende tidspunkt ikke mange, der havde badeværelse med bad, så det var meget almindeligt, at folk kom her på mejeriet for at få et bad. Gurli fortæller, at vandet var kogende, når det kom i badekarret.

Første gang Gurli og hendes bror så al dampen fra det kogende vand i beholderen, troede de begge, at der var opstået brand, og de skreg. Og da Gurlis mor hørte deres skrig, troede hun, at en af dem var blevet forbrændt. Så hun blev lettet, da hun opdagede, at begge børn var uskadede og blot var blevet forskrækkede over den store mængde damp. En stor del af overskudsvarmen fra kulfyret blev i øvrigt brugt til at koge kartofler til dyrefoder.

I forbindelse med kulfyret i Mejeriet var der en kæmpe stor skorsten. Denne blev dog sprængt væk først i 1970'erne under stor bevågenhed af mange af de lokale beboere i Snave.

Mejeribestyrerboligen, der lå i forbindelse med det i øvrigt velfungerende mejeri, var et af de mere moderne huse. Her var der bygget et træskur til boligen, hvor der var toilet med

træk og slip, men der var dog ikke varme i træskuret, så fornøjelsen har nok været lidt blandet i den kolde tid.

Roebanen krydsede også vejen lige ved mejeriet, så her var der lidt åben plads på begge sider af vejen. Ved mejeriet lå der en del skure mellem nogle hønsehuse. Her mødtes børnene fra området ofte for at lege og snakke. Gurli husker, at de altid var ret mange, både piger og drenge. Drengene skulle være seje og røg cigaretter og prøvede ihærdigt at lokke pigerne til at lære at ryge. Om nogle af dem fik det lært ved Gurli ikke helt, men hun holdt stand og kom aldrig til at ryge.

Overfor mejeriet lå den lokale Dreslette Brugsforening. Her kunne der i 1950'erne ikke købes mælk, smør og ost. Dette skulle købes i Mejeriudsalget i selve Mejeriet. Lillian Hansen, der boede i huset ved siden af mejeribestyrerboligen stod for udsalget. Mejeriudsalget lukkede kl. 9.00, hvor indlevering af mælk var overstået.

Gurli og hendes lillebror Bjerring havde til opgave at hente den daglige mælk til hjemmet på Snavevej 7. Til dette formål havde de en lille spand, som de fik fyldt op på mejeriudsalget.

En gang imellem glemte de, at roetoget passerede Snavevejen lige omkring kl. 9.00, og hvis først det kom, så

holdt det og spærrede vejen, idet der var omlæsningsplads for sukkerroerne ved siden af. Så hoppede ”fløjte-Peter” ud af lokomotivet og stoppede bilerne, mens det holdt stille her. Hvis Gurli og Bjerring ikke nåede at komme over sporene inden toget kom, så fik de ingen mælk, for så var udsalget lukket, når toget kørte. Det fik de ikke ros for derhjemme. I øvrigt har Gurli arvet den lille spand fra sin mor, så den er stadig i familiens eje. ”Ja - ja siger Aksel: Du hentede mælk fra Mejeriet, fordi du boede i Snave. Vi andre fra Ungersbjerg drak mælk direkte fra koen”.

Snavevej 7 midt i 1950'erne

Den lille mælkespand

Gurlis 3 yngste søskende nåede aldrig at købe mælk på mejeriet, fordi man så kunne købe mælken i Brugsen. Skråt overfor mejeriet og næsten nabo til Gurlis familie havde Aksel (vognmand) Nielsen bygget nyt hus og garager til sin vognmandsforretning også medio 1950'erne. Om sommeren skete det indimellem, at Aksel satte bænke op i lastbilen og tog naboer og børnene med til stranden. Det var en stor oplevelse.

Gurli startede sin skolegang i Snave Gamle Skole, hvor også hendes far havde gået i skole. Henry var ud af en søskendeflok på 12, hvoraf mange af dem blev i lokalområdet. I skolen var der lærerinde fru Frida Rasmussen til de små klasser og F.V. Lindeloff til de store klasser. I 1959 var den nye Dreslette Sogneskole færdigbygget og sognets to skoler fra Snave Gl. Skole og Mullerød Skole blev samlet her med de 7 årgange. Der manglede dog allerede fra starten et klasseværelse, idet der kun var 6 klasseværelser, så Gurlis 3. classes årgang startede med at skulle møde kl. 11.00. Senere blev der dog oprettet et klasselokale i kælderens. Skolen blev officielt indviet i sommeren 1960.

Frk. Sellebjerg og Fru Rasmussen omgivet af elever fra 2. klasse med Aksel tittende frem imellem lærerinderne

I 1964 blev Gurli konfirmeret, og da hun var skoletræt, kom hun et år på Sdr. Nærrå efterskole, hvor blandt andet ”savværkspræsten” underviste. Forinden havde hun været hjemme i et år hos sine forældre, hvor hun hjalp til med at passe sine mindre søskende.

Da efterskolen var afsluttet kom Gurli i lære i 4 år i en farvehandel i Glamsbjerg. Fordi Gurli ikke havde realeksamen skulle hun være 4 år i lære – mens de, der havde

realeksamen, kun skulle stå i lære i 3 år. I Glamsbjerg Farvehandel var der 3 elever, så da Hårby Farvehandel på et tidspunkt manglede elever, blev Gurli overflyttet til Hårby, hvilket hun beskriver som den bedste tid i læretiden.

Gurli og Aksel husker, at meget af deres sociale liv var i og omkring Snave. Man deltog i næsten alt, der blev arrangeret i forsamlingshuset. Høstfest, dilettant, Aktivfest og ikke mindst juleballet. Her var der den ene dag julebal for børn, og den næste aften var der bal for voksne. I 1967 mødtes Aksel og Gurli til juleballet i forsamlingshuset og har holdt sammen siden.

I 1969 blev Gurli og Aksel ringforlovet og de blev gift i 1970. Gurli arbejdede i mange år på Montana.

Ungersbjerg 20

Aksel er fra Ungersbjerg og er nummer 7 ud af en søskendeflok på 10. Aksels mor og far, Anna og Magnus

Jørgensen, drev en lille ejendom med traditionelt landbrug med køer, grise, høns og heste m.v. Der blev dyrket roer, kartofler, korn m.v. Når børnene nåede en alder, hvor de kunne hjælpe til, arbejdede de både i marken og i skoven. I 1959 fik de en traktor, hvilket var en stor hjælp for deres far. Der var ikke meget plads i stuehuset til den store familie, så børnene sov gennem nogle år sammen to og to i sengene på krølulds Madrasser og med tunge dyner.

Aksel husker også, at Børge Pedersen og Carl Madsen savede træer i skoven, dette var med håndkraft-sav og stor præcision. Sprængningen af stubbene efterfølgende var et stort tilløbsstykke for alle børnene i området. Gl. Laus fra Ungersbjerg borede huller i stubbene og fyldte dynamit omkranset af sand i. Af sikkerhedshensyn fik børnene besked på at gemme sig bag nogle træer, hvilket de selvfølgelig gjorde, men ikke længere væk end de kunne mærket suset af de store brag, der kom, når dynamitten sprængte.

Aksel startede i Mullerød skole i 1956, hvor han gik i skole hver anden dag. Det var selvfølgelig i al slags vejr.

Forældrene havde ikke bil, så det var på cykel eller gåben – afhængig af vejret. Om vinteren lå der ofte så meget sne på vejene, at det var umuligt at cykle, så gik børnene fra Ungersbjerg op gennem skoven bag om vejen.

Sneen blev ryddet med sneplov af træ, der blev skubbet af to heste. For at få sneen væk fra vejene, var det nødvendigt at skovle det væk med håndkraft. Her hjalp områdets karle fra de forskellige gårde til. Det blev øst op i forskellige højder, hvorved udtrykket ”sne helt op til telefonrødene” måske er opstået. Hver vinter blev der udpeget en snefoged, og det var snefogedens opgave at organisere, at vejene blev ryddet.

I skolen var frk. Sellebjerg lærer for de små børn og lærer Lund for de store børn.

I første klasse fik Aksel Hans Chr. Caspersen fra Snave Dam som sidekammerat – og de forblev sidekammerater gennem alle 7 skoleår. I foråret 1959, hvor Aksel gik i lille 4. klasse rejste lærer Lund fra skolen, og Jens Peter Lund Nielsen kom som vikar til de store børn. Her oplevede Aksel at få sit første slag i bagen af et spanskrør. Årsagen var, at Aksel var ved at ramme Jens Peter i hovedet med en papirkugle. Jens Peter havde selv fortalt børnene, at en papirkugle skulle tygges på, for at den bedre kunne flyve gennem luften. Det afprøvede Aksel så og satte kuglen på et gummibånd, der dog gik af ved en fejl og susede lige forbi næsen på læreren, hvilket så udløste straffen. Aksel har som voksen haft en sjov snak med Jens Peter om hændelsen.

I senforåret 1959 blev der ansat en ny lærer, Børge Steen Hansen, som overtog pladsen efter vikar Jens Peter. Klog af skade gemte Aksel pegepinden i en revne bag tavlen, så den nye lærer ikke fik den i hænde. Børge Steen kunne ikke forstå, at der ikke var en pegepind i klassen – men Aksel turde ikke fortælle, at det var ham, der havde gemt den. Pegepinden dukkede ikke op igen – og resten af tiden i Mullerød var der ingen pegepind i de store klasser. Da skolen lukkede i november 1959 og børnene kom til den nye Dreslette Sogns Skole i Snave var der lagt nye fine pegepinde i alle klasser.

I Aksels barndom var der hulekampe mellem de forskellige knægte i området. Der var bl.a. Ungersbjerg-drengene (der gik i Mullerød Skole) Brunshuse-drengene og Snave-drengene (der gik i Snave gl. skole) Der var huler på bl.a. Ravnebjerg, hvor der på daværende tidspunkt var grusgrave og masser af muligheder for leg. Der var dog regler for disse

kampe, f.eks. måtte man ikke være konfirmeret, ”krigene” var aftalt på forhånd, man kæmpede bl.a. med kæppe, skjolde og kanonslag. En enkelt gang husker Aksel dog, at nogle større drenge havde sneget sig efter de mindre ”krigere”, så da kampene var udkæmpet og overstået, og drengene igen skulle cykle hjem, var cyklerne væk. Dem havde de større drenge fjernet og gemt i Ørbækskoven - mange af cyklerne var hængt op i træerne.

Da stranden lå forholdsvis tæt på Aksels barndomshjem, blev drengeårene også brugt en del i både på vandet. Ålefangst var meget almindeligt på den tid, og Aksel husker, at de sejlede ud i sommernatten, når mørket var faldet på. Der blev sat en blusselampe (gammeldags petroleumslampe) i stævnen af båden, så kunne de oplyse bunden i vandet, hvor ålene gemte sig i tangen/ålegræsset. Med sig havde de en ”heks” – et ålejern med 5 eller 6 arme, der alle havde takker. Denne huggede de ned i vandet, hvis de så, at der var ål i tangen. De vintre, hvor vandet på stranden var tilfrosset, gik de ud på isen og huggede et hul i isen – og igen brugte de ”heksen” til at stange ål med.

Aksel kom allerede ud at tjene bønder lige efter sin konfirmation i april 1963, mens han stadig gik i 7. klasse.

Han kom til Laus i Ungersbjerg og flyttede her ind på et værelse ved Laus. Her var han frem til 7. klasse sluttede i juni samme år.

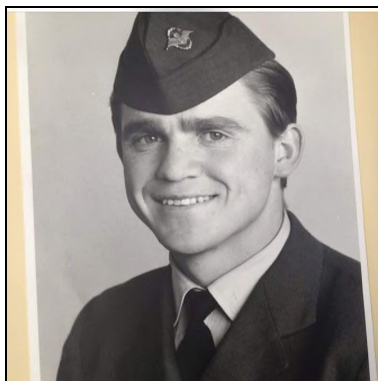
Der var også sport, Aksel gik meget op i at spille håndbold og startede med at spille på Søbjerg Stadion. Søbjerg holdet spillede af og til kampe mod KFUM-Snaveholdet, der havde en bane på marken bag ved Marius Pedersens gård, Enghavegård, Snavevej 16. Det var dog ikke altid, det var lige heldigt, når kampene skulle spilles i Snave, idet der på banen til hverdag gik køer, og sommetider kunne spillerne risikere at glide i en af køernes efterladenskaber, derfor blev banen i daglig tale kaldt kolort-stadion.

I 1964 – 1968 kom Aksel i tømmerlære i Voldtofte.

I 1968 kom Aksel ind som soldat, hvor han blev indkaldt til at møde i Skrydstrup.

Medio august 1968, 3 uger efter Aksel kom til Skrydstrup udbrød ”Tjekkoslavaki-krisen”. (Tjekkoslavakiet ville løsrive sig fra Rusland.) Derfor blev Aksel efter 3 måneder i Skrydstrup overflyttet til Kongelunden på Amager i Raketeskadrillen. Aksel fortæller, at der var en meget spændt atmosfære på kasernen - især blandt de nye rekrutter, som ikke vidste, om de ville blive sendt i krig eller ej. I Kongelunden var der også et helt aflukket afsnit med senge, der skulle bruges, hvis det viste sig, at det blev aktuelt at anvende atomvåben. Det var i øvrigt kun de amerikanske styrker, der måtte påsætte disse på raketter, der allerede stod på dansk grund. Derfor skulle der hele tiden være forberedte og klargjorte sengepladser til amerikanerne, hvis situationen krævede det. ”Men det skete heldigvis ikke,” siger Aksel” Mange år efter har Aksel set forskellige dokumentarer om Den Kolde Krig, og det har været spændende, fordi han selv

kunne relatere til mange ting fra sin soldatertid. Blandt andet at der faktisk konstant lå russiske ”fiskekuttere” i Køge Bugt, og ret atypisk havde de altid meget høje antenner på. Så det var nok andet end fisk, man ”fangede”.

Soldat 814874

I sin fritid spillede Aksel håndbold. Nu nøjes han med at cykle og gå ture med Gurli. Han spillede i Ebberup, Hårby, men hans bedste tid var, mens han spillede i Glamsbjerg - måske også fordi de var ret gode – men spillede dog de fleste år i Dreslette.

Da Gurli og Aksel blev gift, boede de en kort overgang i lejet bolig i Skårup. I 1973 byggede parret hus på Krogsbjerg i Snave. Her kom 3 børn til, de er alle voksne og fløjet fra reden for længe siden. Svigerbørn og børnebørn er også kommet til, så når familien samles, er der trængsel omkring bordet.

Aksel arbejdede i mange år i Glamsbjerg Tømrerforretning. Efter et langt og godt arbejdsliv er de nu begge pensionister og nyder deres otium i Snave.

(Kirsten og Lene)

Fisker Hans Nielsen Hansen

Fisker Hans Nielsen Hansen blev født i 1878 i huset Vandholm, der ligger Helnæsvej 60 i Brydegård. Hans far var fisker Anders Hansen og moderen Ane Marie Hansen. Som ung var han, som mange andre fiskersønner, til søs med sejlskibe, men ellers boede han i barndomshjemmet i Brydegård, hvor han ernærede sig som rejefisker, hovedsagelig i fjorden ved Langør.

Men det er noget større, han blev kendt for især i det sydfynske.

For i 1918 var han på ålefiskeri ved Fjællebroen ved Fåborg, da han ud for Nakkebøllefjord så en stor finne stikke op af vandet. Han troede at det var et stort marsvin, men da han kom nærmere, så han at det var en strandet hval. Først prøvede han at slå den ihjel med et anker, men den slog

voldsomt med halen. Så satte han sig på skrævs over hvalen og slog den mange gange i nakken med en økse. Den blødte voldsomt og efter en time udånedede den. Herefter tog han den på slæb til Fjællebroen, hvor den blev slæbt op på tømmerpladsen ved bådeværftet. Det var en vågehval på 8 meter og vejede 15-1600 kg.

Det rygtedes hurtigt på egnen, samt fra omtale i de lokale aviser, at der var fanget en hval ved Fjællebroen. Det betød, at folk strømmede til i tusinde tal, ja i Fjællebroen havde man aldrig set så mange mennesker på en gang. Så Hans N. Hansen så en indtægts mulighed. Han fik hvalen omkranset med presenninger og skibssejl. Folk skulle så betale 25 øre for at komme ind og se hvalen. En anden, der så en indtægt på hvalen var en fotograf fra Vester Skerninge. Han tog en serie fotos af Hans N. Hansen og hvalen, som efter følgende blev solgt til de besøgende. Det betyder, at billeder af ham og hvalen findes på næsten alle lokalhistoriske arkiver på det sydlige Fyn.

Et par lokale handelsmænd købte hvalen for 300 kr. og solgte den videre til Odense trankogeri for 800 kr. Et par dage senere blev hvalen transporteret til Ulbølle station, hvorfra den blev fragtet med toget til Odense.

Så Hans N. Hansen fik en god indtjening og en oplevelse for livet.

A.R.

Jørgen Lundbæk, Enemærket - Thailand

Jørgen Lundbæk blev født i Enemærket i 1944, han gik 7 år i Snave skole. Efter konfirmationen kom han ud at tjene på en gård i omegnen. Men Jørgen ville ud at sejle og opleve verden. Han ville ikke være fisker, som sin fader Hans Lundbæk.

Jørgen Lundbæk nederst til venstre

Da Jørgen er 15 år, tager far og søn til Assens for at få en søfartsbog. Næste skridt var en hyre på A. P. Møllers skibe. Så 23. juni 1960 satte Jørgen sig ind i den rutebil, rederiet A.P. Møller havde lejet til at køre sine søfolk til Genua i Italien, hvor de skulle påmønstre "Lica Mærsk".

Eventyret begyndte, dog i det små, først som køkkenmedhjælper. Han havde håbet på forfremmelse til dæksdreng, men det nåede han ikke i de 2 ½ år han sejlede med skibet.

Søfartsbogen skal medbringes på den væsentligste fremstillelse af en søvarende eller andre hos udskrivningskontoret, fogedretsretten eller beghavenskontoret eller senere til tjeneste i fartstjeneste.

Søfartsbog 101031
for

LUNDBÆK
(Efternavn) og BLOKRODTER, (Efternavn)

Jørgen Christian
(Fornavn)

Fødselsdato: 13. oktober 1944

Fødselssted: *Grevelde sogn, Odense amt*

 KAMMER

Jørgen Chr. Lundbæk
(Efternavn og fornavn med mellemrum)

Signalement**):

Håret: *brunt* Øjnene: *grønne*

Legemsbygning: *midtstet*

Særlige kendetegn: /

Tatoveringer:

Udstedt den 9. februar 1960 af **ASSENS TOLDKAMMER**

Hansen

*) Angives for Kaptajnens og Lebetidens vedkommende ved by og søgn, for landets søvarende ved søgn og amt, ved tillæg til.
**) Tegns af de skibslædes skibslæde.

Til gengæld oplevede han den store verden: New York, Japan, Indonesien, Korea, Vietnam, Hongkong, Malaysia, Singapore og Bangkok.

Jørgen var lige hjemme på Fyn efter 2 ½ år, men han ville tilbage til Østen. Jørgen ville se guld på uniformsærmerne som tegn på officersværdighed. Derfor tog han kurser inden for navigation og søfartslære, og den unge sømand blev jungmand på sin næste tur til Østen med "Sally Mærsk".

Jørgen i Japan

Tilbage i Østen besluttede han at ændre sin drøm om guld på ærmerne. Han ville have guld i hænderne. Oktober 1965 steg Jørgen af skibet i Hong Kong, og fik job som civilarbejder for den Amerikanske hær i Vietnam. Han skulle sejle diverse

forsyninger frem og tilbage på floderne. Prammene var ofte lastet med ammunition og granater. Det var et farligt job, men pengene trak, 3000 dollars om måneden.

Efter et års flodsejlad, tog Jørgen en velfortjent ferie i Bangkok. I Thailand fik Jørgen et lignende job for et amerikansk firma. Ammunition blev hentet og sendt videre til baserne oppe i landet.

I 1967 fik Jørgen arbejdstilladelse, og automatisk opholdstilladelse, så Jørgen Lundbæk har været fast bosiddende i Thailand siden 1967. Senere fik han også thailandsk statsborgerskab.

Da Jørgen arbejdede meget med thaier, lærte han at tale sproget og det skaffede ham et bedre job. Han blev tilsynsførende for et besigtigelsesfirma inden for skibsfart. I 1968 grundlagde han et selskab, der arbejdede som mellemmand mellem ejeren af et skib og selskabet, der lejede skibet, og sørgede for, at alt fungerede til tilfredshed for begge parter.

Det samarbejdede varede i ti år. Så startede han sit første "havfruefirma", der leverede sikkerhedsudstyr til skibe og offshore-konstruktioner, herunder undervandsvejsning.

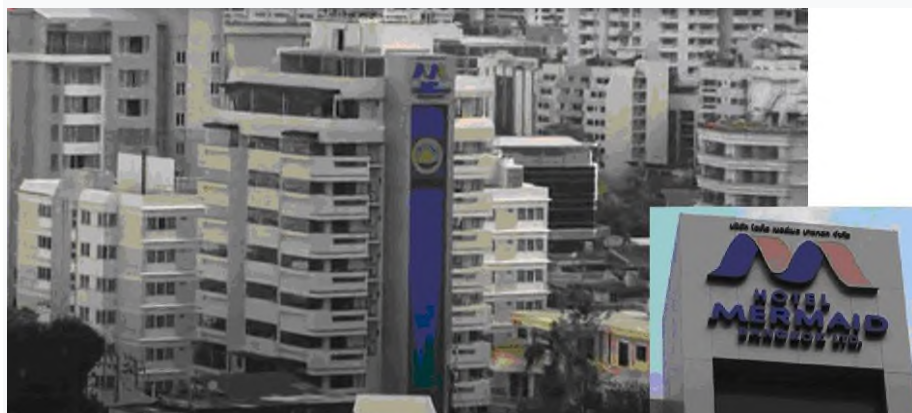
Overfor kontoret lå en bar. Den kunne ikke rigtigt køre rundt, Jørgen købte den for sjov. Senere har han en håndfuld barer, restauranter og hoteller i både Bangkok og Pattaya.

Jørgen Lundbæk har været fuld af aktivitet både i sine virksomheder og i sit privatliv. "Thailand er mit hjem, men mine rødder er i det Fynske. Men det vigtigste for mig er, at man holder fødderne på jorden, huske sin baggrund og bruge sin sunde fornuft. Så kan det ikke gå helt galt," sagde Jørgen Lundbæk.

De forretninger han gik ind i, gik alle rigtigt godt. På et tidspunkt beskæftigede han 1000 mennesker.

Også i Vietnam havde han forretnings aktiviteter med hovedkontor i Vung Tau.

I 2012 åbner Jørgen The Mermaid Hotel, som blev indviet af Hans Kongelige Højhed Prins Henrik som klippede det røde bånd. Under rundvisningen viste Hans Kongelige Højhed Prins Henrik særlig interesse for hotellets vinkælder og fik tilbudt sin egen vinhylde.

Jørgen har ved flere lejligheder assisteret prinsgemalen i forbindelse med sejladsere. Da Jørgen fyldte 60 år fik han en opringning fra den Danske prinsgemal. Når Jørgen var i København sket det, at han drak en kop kaffe med Hans Kongelige Højhed Prins Henrik på slottet.

Jørgens hus i Bangkok

I Bangkok fik han bygget et dejligt hus med en skøn have og swimmingpool og garage med plads til 6 biler og en golfvogn. Den blev brugt, når der skulle handles ind. Ude ved stranden havde han en stor ferieejlighed, et stenkast fra havet. Før var der en bred sandstrand. Nu er der fyldt med skrald og plastic.

Jørgen var en succesrig forretningsmand i Bangkok. Han var gift 2 gange, senest med Tip. Han fik 2 børn Lita og Richard. Efter kort tid sygdom døde han 15. marts 2021 i Bangkok.

Dreslette Sogns Lokalhistoriske Arkiv

Medlemskontingent for husstand 2022 er 100kr.

Medlems navn

Kvittering

Betal til en fra bestyrelsen eller på generalforsamlingen.
eller benyt **konto nr. 9570-0013 344 566**

Bestyrelsen:

Formand & Arkivråds repræsentant:

Mogens Hjorth, Søbrovej 34, 5683 Hårby,
tlf. 24201130 M24201130@gmail.com

Næstformand:

Lissa Jensen, Skovhaverne 1, 5683 Hårby
tlf. 64771425

Arkivleder:

Arne Rasmussen, Brunshusevej 36, 5683 Hårby,
tlf. 64771553 & 31723304 kr.aakaer@gmail.com

Kasserer:

Kirsten Drejer Nielsen, Glentevej 1, 5610 Assens
tlf. 40940910

Sekretær:

Lene Larsen, Kallehavegyden 10, 5683 Hårby
tlf. 22253953

Søren Navntoft, Brydegårdsvej 11, 5683 Hårby tlf. 31139571

Anna Jaska, Skovhaverne 3, 5683 Hårby tlf. 51645198

Ditte Nielsen, Snavevej 10, 5683 Hårby tlf. 20282087